
Historia szkoły

2009-12-17 13:50:29

Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości w 1918 roku, oraz w pierwszych latach powojennych w Tarnowskich Górach po rządach pruskich szkolnictwo nie było w najlepszym stanie. Najgorzej przedstawiał się stan Szkoły Powszechnej Żeńskiej. Rozparcelowana w trzech budynkach jednopiętrowych (przy ul. Zamkowej nr 3 i 5 - polska szkoła żeńska oraz dzisiejszej ul. Bądkowskiego - żeńska szkoła mniejszości niemieckiej), nie dawała możliwości efektywnego nauczania. Władze miasta podjęły więc decyzję o budowie nowego gmachu szkolnego.

W Magistracie w dniu 5 listopada 1928 roku powzięto następującą uchwałę formalną:

„W dniu 10 i 11 listopada 1928 roku obchodzi Polska dziesięciolecie swego niepodległego bytu państwowego. Magistrat uczci wiekopomną rocznicę budową szkoły powszechnej.”

Ustalono przy tym, iż szkoła ma być tak wyposażona, aby nie tylko swemu celowi służyła w sposób doskonały, ale by równocześnie architektonicznie była piękna i przyczyniła się do upiększenia miasta. Ważny więc był wybór właściwego miejsca. Po wysłuchaniu wielu propozycji podjęto ostatecznie decyzję by gmach szkolny stanął przy ulicy Parkowej (dzisiejsza Wyspiańskiego). Przygotowanie projektu powierzono Niemcowi-Martinowi Stefke, co gorąco poparł ówczesny burmistrz Tarnowskich Gór - Michatz. Realizację budowy zlecono prywatnej firmie tarnogórskiego rzemieślnika - Kaspra Jastrzębskiego. Dozór budowlany sprawować miał budowniczy miejski - Wiktor Warzecha.

Na drodze do realizacji budowy stanęły żądania miejscowej mniejszości niemieckiej, która kategorycznie domagała się umieszczenia w nowym gmachu, ich szkoły mniejszościowej. Mimo początkowego sprzeciwu ze strony Polaków, w wyniku długotrwałych rozmów, przeważał argument o konieczności nie dopuszczenia do zatargów polsko-niemieckich, co pociągnęłoby za sobą szkody polityczne. Przyjęto więc decyzję o dopuszczeniu szkoły mniejszościowej do nowego gmachu.

W grudniu 1929 roku przedstawiono Magistratowi opis budowy 32 klasowej szkoły powszechnej. Projekt zakładał budowę dwóch szkół w jednym budynku, który składał się z trzech części. Część północną i środkową o 22 salach lekcyjnych przewidziano jako szkołę dla dziewcząt, natomiast część południową o 10 salach na szkołę dla mniejszości niemieckiej.

W myśl założeń, w środku dwóch bloków bocznych budynku umieszczono po jednej sali gimnastycznej. Kuchnię szkolną, salę do robót ręcznych, salę śniadań, ubikacje oraz przechowalnię rowerów, rozbieralnie, natryski, pokój dla lekarza szkolnego oraz mieszkanie dla woźnego, umieszczono na

parterze. Na piętrze znalazły miejsce pokoje dla dyrektora i nauczycieli oraz sale lekcyjne. Ustępy dla dzieci i nauczycieli rozmieszczono na poszczególnych piętrach. Dachy sal gimnastycznych tworzyły tarasy, na które można było wychodzić z korytarzy I i II piętra. Zakładano, iż będą one służyły do ćwiczeń fizycznych. Podpiwniczona część środkowa budynku miała być miejscem 2 pralni i ogrzewania centralnego.

W ówczesnych czasach szkoła, jako jedna z niewielu w Polsce, była zaprojektowana i wyposażona zgodnie z zasadami nowoczesnej architektury. Zaprojektowano okna wielkorozmiarowe, zainstalowano elektryczne dzwonki i centralne ogrzewanie gazem. Ewenementem, jak na owe czasy, było zastosowanie konstrukcji stalowej. Dzięki bryle architektonicznej i nowinkom technicznych, była to jedna z najpiękniejszych i najnowocześniejszych szkół w Polsce.

Dnia 23 września 1932 roku na posiedzeniu Deputacji Szkolnej uchwalono, nadanie nowo wybudowanej szkole nazwę „Katolicka Szkoła Powszechna im. Królowej Jadwigi”.

Budowę szkoły ukończono w 1932r. Otwarcie nowej placówki nastąpiło 31 października 1932 roku.

W uroczystości poświęcenia szkoły uczestniczył prałat Michał Lewek oraz ówczesny wojewoda śląski Michał Grażyński. Kierownikiem został Wacław Trojan.

Początkowo w budynku mieściły się Katolicka Szkoła Powszechna nr 2, Szkoła Powszechna Specjalna nr 6 oraz Publiczna Szkoła Powszechna nr 5 dla Mniejszości Językowej Niemieckiej, która w roku szkolnym 1937/1938 przeniesiona została do Szkoły Powszechnej nr 1 przy ul. Sobieskiego.

W wyniku rosnącej liczby uczących się dzieci Wojewoda Śląski zarządza 19 sierpnia 1935r. dekomasację szkół, powstają nowe placówki oświatowe - ze Szkoły Powszechnej nr 2 wyodrębniono Publiczną Szkołę Powszechną nr 4, natomiast ze Szkoły Powszechnej nr 1 powstały: Publiczna Szkoła Powszechna im. J. Sobieskiego nr 1 oraz Publiczna Szkoła Powszechna nr 3, która we wrześniu 1937r. przenosi się na ulicę Wyspiańskiego. Tak więc od 1937r. w budynku przy ul. Wyspiańskiego funkcjonują 4 szkoły:

- Szkoła Powszechna nr 2 (żeńską)
- Publiczna Szkoła Powszechna nr 4 (żeńską)
- Publiczna Szkoła Powszechna nr 3 (męską)
- Szkoła Powszechna Specjalna nr 6

Wraz z wybuchem II wojny światowej we wrześniu 1939 roku, budynek szkoły zostaje

przejęty przez wojska niemieckie. W okresie okupacji mieścił się tu szpital wojskowy. Na boisku szkolnym Niemcy zbudowali bunkry i rowy przeciwlotnicze. Pod koniec wojny w szkołę uderzył pocisk artyleryjski wyrządzając znaczne szkody.

Po wyzwoleniu w 1945 r. organizacją szkolnictwa na terenie miasta i powiatu zajął się Wacław Trojan. Budynek przy ulicy Wyspiańskiego był w opłakanym stanie: brak połowy dachu, wybite szyby, popękane rury wodno-kanalizacyjne i centralnego ogrzewania, zalane sufity i podłogi. Szkoła nie nadawała się do użytku. W związku z tym, nauka uczniów Szkoły Powszechnej nr 3 kierowanej przez Władysława Sznurę, odbywała się w pomieszczeniach zastępczych: w budynkach dawnej szkoły przy ulicy Zamkowej (dzisiaj Biblioteka Miejska), później budynku poseminaryjnym przy ul. Opolskiej, a z czasem w Szkole Powszechnej przy ul. Sobieskiego. Stan uczniów wynosił wówczas 256 osób.

Prowizoryczny remont trwał 3 miesiące. W roku szkolnym 1945/46 obowiązki kierownika szkoły nr 3, do 15 listopada pełnił Mieczysław Ożdżyński a później, powróciwszy z obozu koncentracyjnego, jej przedwojenny kierownik Antoni Zagórski.

Mimo olbrzymich trudności szkoła ma jednak pełną obsadę nauczycielską. Dla młodzieży opóźnionej tworzone są klasy przyspieszane. Na terenie szkoły rozwija się życie społeczne młodzieży, działa Polski Czerwony Krzyż, Drużyna Harcerska i Spółdzielnia Uczniowska.

Z dniem 1 września 1946 roku Szkoła Powszechna nr 3 przenosi się do własnego, wyremontowanego już budynku przy ulicy Wyspiańskiego. Funkcjonuje wówczas 8 klas oraz 2 klasy wyrównawcze i 2 dla uczniów opóźnionych. W roku tym władze szkolne urządziły trwające 6 tygodni półkolonie dla 300 dzieci. Młodzież korzystała z opieki pedagogicznej i dożywiania 3 razy dziennie. Staraniem Rady Pedagogicznej i Komitetu Rodzicielskiego urządzono uroczystość św. Mikołaja i tradycyjny opłatek. Program był bardzo bogaty: dzieci zostały obdarowane słodyczami i zeszytami. Biedniejsze otrzymały również buciki. Punktem kulminacyjnym uroczystości było świniobicie. Zakupiony w kwietniu, ważący kilka kg prosiak w grudniu miał już 105kg. Wszystkie dzieci najadły się do syta.

Kolejne lata, to systematyczny wzrost liczby uczniów oraz coraz bogatszy program dydaktyczno-wychowawczy. W szkole organizuje się liczne uroczystości (obchody świąt państwowych i kościelnych), uczniowie uczestniczą w organizowanych przez władze państwa, powiatu czy szkoły, zbiórki pieniężne np. na odbudowę Warszawy, czy materialne - odzież, obuwie, przybory szkolne.

W latach 1951/52 w szkole zaczynają funkcjonować kółka zainteresowań: historyczne, biologiczne oraz Młodych Techników. Uczestnictwo w odbywających się po lekcjach zajęciach pozwala rozwijać wśród uczniów ich zainteresowania i zdolności. Dodatkową pomocą staje się również uruchomiona w tymże roku Biblioteka z czytelnią, prowadzona przez p. Mariana Sokołę. Jej jeszcze niewielki księgozbiór stanowi dla dzieci „okno na świat”.

Rozwijanie zainteresowań uczniów „Trójki” owocuje również wspaniałymi osiągnięciami

na polu tężyzny fizycznej. W roku szkolnym 1953/54 zdobywają oni:

- I miejsce wśród wszystkich szkół powiatu tarnogórskiego w Turnieju „szczypiorniaka”
- I miejsce w Powiatowych Igrzyskach Harcerskich w strzelaniu z łuku
- I miejsce w Kolarskim Rajdzie Pokoju
- I miejsce w powiecie, w piłce ręcznej (1954/55)

Od 1 września 1954r. wprowadzono zamiast porannej modlitwy - apele, na których omawiano sprawy bieżące i czytano prasówki. W 1954r. wkracza do szkoły technika. Placówka zostaje zradiofonizowana dzięki wsparciu finansowemu Komitetu Rodzicielskiego. Tak więc od 1 maja poprzez zamontowane w klasach i na korytarzach głośniki, nadawane są wiadomości szkolnego radia.

Zmieniająca się sytuacja polityczna kraju ma również swoje odzwierciedlenie na forum szkoły. Od stycznia 1957r. do szkół powracają wycofane wcześniej lekcje religii (jako przedmiot nadobowiązkowy). W tym samym roku, po raz pierwszy po wojnie 3 maja odbył się oficjalnie uroczysty apel poświęcony rocznicy Konstytucji 3 Maja.

Przełom lat 1950/60 przebiega na przygotowaniach do ogólnopolskiej akcji „1000 szkół na 1000-lecie Państwa Polskiego”. Szkoła czynnie włącza się w akcję, zbierając pieniądze i makulaturę. Jednocześnie dla uczczenia zbliżającej się rocznicy- „1000-lecia Państwa Polskiego” realizując przy tym hasło „Szkoła bliżej życia”, opiekujący się Szkołą Powszechną nr 3 zakład ELEKTROCARBON w roku szkolnym 1960/61 ufundował kompletne wyposażenie pracowni biologicznej. Dzięki temu łatwiej można było realizować nauczanie, w oparciu o naukowy pogląd na świat.

Sukcesywnie, z roku na rok rośnie liczba uczniów naszej szkoły, w związku z powyższym zapada decyzja, iż od roku szkolnego 1961/62 nauka odbywała się będzie na dwie zmiany.

Swoistego rodzaju „rewolucją” w historii szkoły jest rok 1962/63 - dotychczasowa Szkoła Powszechna nr 3 męska, w wyniku zarządzenia Inspektora Oświaty w Tarnowskich Górach, zostaje ogłoszona szkołą koedukacyjną. Następuje zmiana rejonu szkolnego, z placówki odchodzi 284 chłopców, na miejsce których przybywa 319 dziewcząt. Sytuacja lokalowa staje się jednak coraz trudniejsza. Nawet fakt, iż Szkoła Specjalna w grudniu 1965r. przenosi się do nowo oddanego gmachu zwalniając pomieszczenia, które zajmowała, niewiele poprawia warunki nauki i pracy wobec wzrastającej liczby młodzieży - w 1965 roku jest to już 828 uczniów, a w 1966r. - 943. Pomieszczenia po Szkole Specjalnej, po wspólnej naradzie kierowników szkół 2,3 i 4 (p. Franciszkiem Miodkiem, p. Kazimierzem Delijewskim i p. Zofią Piskarską) rozdzielono pomiędzy trzy szkoły. Uczniowie ze Szkoły nr 4 od tej pory mieli wchodzić do budynku szkolnego własnym wejściem, w środkowej części gmachu.

Reforma oświaty wprowadzona w roku 1966/67 powoduje, że z 7 klasowej szkoła staje się 8 klasową.

Od lat tradycją szkoły było uczestnictwo w obchodach Dni Tarnogórskich Gwarków. 11 września 1966r. uczniowie szkoły uczestniczyli nie tylko w pochodzie historycznym ale również służyli pomocą organizatorom tej imprezy. Młodzieżowa Służba Ruchu funkcjonująca w Szkole nr 3 pełniła służbę porządkową i informacyjną na skrzyżowaniach ulic i głównych przejść, pomagając w ten sposób organom MO.

Od początku istnienia placówki jej uczniowie w ramach pracy wychowawczej brali udział w różnego rodzaju akcjach pomocy społecznej, zbierali środki i przekazywali je na: Fundusz Pomocy dla Wietnamu, na budowę Centrum Zdrowia Dziecka, Odbudowę Zamku Królewskiego, Pomocy najbardziej potrzebującym a nawet na Narodowy Fundusz Zdrowia.

W 1966 roku, zgodnie z zarządzeniem Ministra Oświaty, po raz pierwszy, dzień 1 czerwca ogłoszono Świętem Sportu Szkolnego. I nasza szkoła również obchodziła ten dzień, który był wolny od nauki a organizowano wtedy szkolne i międzyszkolne zawody, turnieje, pokazy gimnastyczne.

Ze względu na trudności lokalowe w dalszym ciągu nauka odbywała się na dwie zmiany. Dopiero w 1972r., kiedy następuje otwarcie nowego gmachu szkolnego na Osadzie Jana przeprowadzona zostaje zmiana rejonizacji szkół i likwidacja Szkoły nr 4, której uczniowie przechodzą do różnych placówek na terenie miasta, w tym do naszej - 135 dzieci. Zwolnienie pomieszczeń pozwoliło na poprawę warunków lokalowych szkoły.

22 stycznia 1973r. nadano szkole imię Aleksandra Zawadzkiego, jak podawano „Gorącego patrioty, bojownika o wyzwolenie narodowe i społeczne, żarliwego komunisty”. Gościem honorowym tej uroczystości była jego żona. Wraz z nadaniem imienia, szkoła otrzymała ufundowany przez „Elektrocarbon” sztandar.

Od tego momentu każdego roku, dzień 15 grudnia jest uroczyście obchodzony jako Święto Patrona Szkoły. Odbywają się wówczas akademie, prelekcje, konkursy o życiu i działalności A. Zawadzkiego oraz spotkania z ludźmi pamiętającymi go z czasów wspólnej pracy.

W szkolnym kąciку poświęconym patronowi, składane są pod jego portretem wiązanki kwiatów a uczniowie pełnią wartę honorową.

Wzorem lat ubiegłych w szkole kultywuje się obchody świąt państwowych, lokalnych jak i tych związanych z historią naszej placówki: Dni Gwarków, Dzień Nauczyciela, Święto Rewolucji Październikowej, Dzień Górnika, Święto Patrona Szkoły, Patrona Szkolnego Szczepu Harcerskiego im. gen. K. Świerczewskiego, Międzynarodowy Dzień Kobiet, 1 Maja, Dzień Zwycięstwa, Dni Kultury, Oświaty, Książki i Prasy, Dzień Dziecka, Święto Sportu.

Systematycznie realizowany jest również program prac społecznych: zbiórki pieniężne, surowców wtórnych, czy pomocnicze prace polowe-uczniowie uczestniczyli w zbiorce ziemniaków na polach PGR w Starych Tarnowicach, a w listopadzie, w akcji sadzenia drzew na terenie miasta i okolicy. Szeroko rozwija się wachlarz szkolnych wycieczek.

Uczniowie sukcesywnie poznają piękno własnego kraju.

Niezmiennie wysoko plasują się w rankingach konkursów, olimpiad i zawodów sportowych na szczeblu powiatowym, wojewódzkim a nawet ogólnopolskim. Przykładowo, w maju 1974r. uczniowie naszej szkoły uczestniczyli na forum Telewizji Polskiej w ogólnopolskim konkursie wiedzy geograficznej zajmując: III miejsce (Bożena Skurska) i V (Sławek Błaszczak).

W 1978r. po raz pierwszy w Polsce zostaje wprowadzona reforma systemu edukacji, powstają pierwsze szkoły średnie tzw. „dziesięciolatki”. Nie jest to jedyna zmiana w życiu szkoły, od września 1981r. uczniów obowiązuje pięciodniowy tydzień nauki, wielką radością są więc wolne soboty.

W związku z wprowadzeniem w nocy z 12/13 grudnia 1981r. stanu wojennego, życie szkoły zostało przerwane na 3 tygodnie. Były to nieplanowane ferie dla dzieci i młodzieży. Nauczyciele i personel administracyjny zobowiązani byli do pełnienia dyżurów w budynku szkolnym. Decyzją WRON i Ministerstwa Oświaty i Wychowania z dniem 2 stycznia 1982r. w szkołach podjęto naukę.

Ponieważ wybudowany w 1932r. gmach miał już swoje lata, decyzją władz miejskich i oświatowych w połowie maja 1983r. rozpoczęto generalny remont. Wymieniono całą sieć centralnego ogrzewania, instalację elektryczną, założono nową instalację nagłaśniającą oraz rozpoczęto prace nad adaptacją zastępczych pomieszczeń na salę gimnastyczną.

Przez wszystkie lata funkcjonowania placówki kolejne pokolenia pedagogów duży nacisk kładły na rozwijanie wśród uczniów miłości do własnego miasta i regionu. Przykładem zorganizowana 5 czerwca 1984r. sesja popularno-naukowa „Tarnowskie Góry w 40-leciu PRL”. Oprócz licznie przybyłych gości, uczestnikami byli również uczniowie Szkół Podstawowych nr 2, 9 i 8. Dzieci przedstawiały dorobek swojego miasta w formie referatów, wystaw, montażu poetyckiego. Podobną sesję zorganizowano w grudniu 1985r. Tym razem pod tytułem „Historia szkoły”.

Rok szkolny 1985/86 jest szczególny dla naszej szkoły. Odbywa się w niej miejska uroczystość zakończenia roku szkolnego, a to oznacza, że placówka ta uzyskała najlepsze wyniki i osiągnęła najwyższe sukcesy wśród wszystkich szkół tarnogórskich.

Wraz z powolną zmianą sytuacji politycznej państwa, zmieniają się również uroczystości obchodów świąt państwowych. W 1988r. po raz pierwszy od zakończenia II wojny światowej obchodzono w szkole uroczystości 70 rocznicę odzyskania przez Polskę niepodległości, czyli Święta Niepodległości - 11 listopada. Kulminacyjnym punktem obchodów był występ pianisty i kompozytora p. Janusza Bieleckiego. Przedstawił on nie tylko swoje utwory na fortepian ale w formie gawędy, zobrazował dzieje I i II wojny światowej na przykładzie przeżyć członków własnej rodziny.

O „odwilży” politycznej świadczy również rok 1990, kiedy to do programów szkolnych powraca religia. Dzięki temu, grono pedagogiczne powiększa się o nowych pracowników-księży. Jest to ewenement w powojennej historii szkoły.

Lata 90-te to systematyczny spadek liczby młodzieży i oddziałów, powiększa się

natomiast zaplecze dydaktyczne.

W 1990r. w szkole powstaje trzecia sala gimnastyczna - służy do gry w tenisa stołowego jak również, jako bieżnia do skoku w dal. Jej zorganizowanie jest wynikiem udziału szkoły w konkursie na „Wzorcową Salę Gimnastyczną”. Szkoła uzyskała III miejsce w województwie, a inicjatorami pomysłu byli: dyrektor szkoły p. Teresa Murzyn i nauczyciel wf-u p. Zbigniew Pilipow. Systematycznie wzbogaca się zajęcia dydaktyczne o coraz nowsze formy pracy. Organizowane są tzw. „Żywe lekcje”(zoologii, historii), szkoła gości zespoły artystyczne (koncerty, występy kabaretów, teatryki). Pozwalają one uczniom na znacznie łatwiejsze i swobodniejsze przyswajanie wiedzy.

Rok szkolny 1990/91 to zmiana nazwy szkoły. Na prośbę rodziców i uczniów, za aprobatą Rady Pedagogicznej i Burmistrza Miasta szkoła nasza, zrzekła się imienia Aleksandra Zawadzkiego. Miejsce po Izbie Patrona Szkoły zostało przekształcone w kącik rekreacyjny dla uczniów. Nowa nazwa naszej placówki brzmi: Szkoła Podstawowa nr 3.

Zmiana nazwy nie wzbudziła wśród uczniów tak dużego zainteresowania, jak wprowadzana systematycznie nowa forma nauki w postaci tzw. Zielonych Szkół. Uczniowie (tak klas młodszych jak i tych najstarszych) w trakcie dwutygodniowego pobytu nad morzem czy w górach, zgłębiają tajniki wiedzy na łonie przyrody. Wyjazdy do nadmorskich miejscowości to przyjemna nauka, beztroski wypoczynek ale i dobroczynne działanie na organizm, szczególnie dla dzieci ze Śląska.

Na początku lat 90-tych, znacznie rozszerza się program szkolnych akcji i uroczystości. Od 1992r. corocznie obchodzimy „Dzień Ziemi”. W tym dniu poprzez różnego rodzaju konkursy, akademie oraz proekologiczne wycieczki promowane są postawy ekologiczne, mające na celu uświadamianie młodzieży o konieczności dbania o środowisko naturalne. Działaniami tymi kieruje z niesłabnącym powodzeniem opiekun Szkolnego Koła LOP - p. Barbara Żelezny.

Ponadto szkoła nasza, tak jak i całe społeczeństwo kraju od 1993r. włączyła się w szczytną akcję zbiórki pieniędzy na rzecz Wielkiej Orkiestry Świątecznej Pomocy.

W 1994r. pojawiają się „Walentynki”. Święto, które zdobywa sobie szybko dużą liczbę zwolenników. Dzień szczególny, przepełniony ciepłymi uczuciami. Królują wówczas w szkole czerwone serca, kursuje specjalna poczta walentynkowa roznosząca listy od i do zakochanych.

Panująca w naszym kraju od 1989r. demokracja wkroczyła również w mury naszej placówki. We wrześniu 1994r. po raz pierwszy w historii szkoły, odbyła się prawdziwa kampania wyborcza kandydatów do Samorządu Uczniowskiego. Pod kierownictwem opiekuna SU - p. Michaeli Makuły uczniowie kandydujący przedstawiali swoje programy wyborcze, prezentując je przed uczniami wszystkich klas.

Nowością są również obchody „Dnia Chłopaka”. Panowie przyzwyczajeni od lat do honorowania swoich kobiet 8 marca, wreszcie doczekali się uznania dla własnej płci. 30 września jest ich świętem, obchodzonym hucznie i na wesoło. Zabawy quizowe i konkursy mają pokazać, że panowie podobnie jak „płeć piękna” potrafią doskonale radzić sobie z przyziemnymi pracami domowymi.

Od momentu powstania szkoła nasza przodowała w mieście pod względem konkursowych lokat, z dziedziny wiedzy i sportu, uczestnictwa w akcjach społecznych oraz własnych nowatorskich inicjatyw. Jeszcze głośniejsze zrobiło się w mieście o uczniach Szkoły Podstawowej nr 3, kiedy to dzięki dużemu zaangażowaniu polonisty, p. Ewy Wyskoczyl, powstał w 1995r. Szkolny Teatr „A+B-C”. Młodzi aktorzy szybko zyskali sobie uznanie. Ich inscenizacje wyszły poza mury szkoły. 20 maja 1995r. w budynku zabytkowej masztalni w Starych Tarnowicach wystawili trudną sztukę Adama Mickiewicza „Dziady cz. II”. Jak pisała wówczas lokalna gazeta „Gwarek” „Przedstawienie zrealizowano z ogromnym rozmachem (ponad 50 aktorów) i wyjątkowo staranną inscenizacją”. Doskonałe przygotowanie tekstu, znakomita gra aktorów nagrodzone zostały burzliwą owacją. Gorące słowa uznania to kolejny dowód na wysoki poziom pracy naszych pedagogów i umiejętności uczniów. W następnym roku szkolnym, z równym powodzeniem teatr ten wystawił kolejną sztukę „Sen nocy letniej” Williama Shakespeare'a. Również i tym razem publiczność doceniła wysiłek młodych aktorów, dając wyraz swojemu zachwytowi owacją na stojąco. Szkoda, że wraz z odejściem p. Wyskoczyl w 1998r. z naszej placówki, Teatr Szkolny zakończył swoją działalność.

Ponieważ grono pedagogiczne naszej szkoły nigdy nie poprzestawało w poszukiwaniu nowinek mających uatrakcyjnić program nauczania i wychowania, od czerwca 1997r., corocznie organizowana jest na boisku szkolnym gigantyczna impreza „Festyn Radości”. Grono nauczycielskie wspólnie z rodzicami uczniów, przy wsparciu i życzliwości mieszkańców miasta (sponsorzy) przygotowują ogrom atrakcji: loterię fantową, kawiarenki z domowymi wypiekami, pyszną grochówkę wojskową, aukcje prac plastycznych uczniów, pchli targ, występy zespołów artystycznych i sportowych, liczne gry, zabawy i konkursy obfitujące we wspaniałe nagrody, no i oczywiście nagroda główna - rower górski. Impreza służąca integracji nauczycieli, uczniów, ich rodziców a zarazem środowiska lokalnego, to jednocześnie sposób na „dofinansowanie” szkoły. Uzyskane tą drogą środki finansowe pozwalają na realizację wielu zamierzeń mających na celu podniesienie poziomu wyposażenia placówki.

Niezmienne od początku funkcjonowania szkoły w jej murach działają harcerze. Przez lata organizują swoje zbiórki w różnych wolnych pomieszczeniach budynku, aktywnie uczestniczą w życiu placówki. Nadzieją a potem radością stał się dla nich rok szkolny 1997/98. Udostępniona przez dyrektora szkoły p. Teresę Murzyn część korytarza na II piętrze, po przegrodzeniu ścianką stała się przytulnym pomieszczeniem do spotkań harcerzy Tarnogórsko-Tatrzańskiej Drużyny Harcerskiej „Puszcza”. Uroczystego otwarcia dokonano 19 lutego 1998r.

Powoli, acz nieubłaganie zbliżamy się do końca XX wieku. Narastają obawy czy wkraczając w kolejne tysiąclecie, przełom 1999 i 2000 roku nie spowoduje chaosu w dobie komputeryzacji. Zanim jednak dojrzyliśmy do tego momentu szkoła przeżyła kolosalną przemianę. Od roku szkolnego 1999/2000 została wprowadzona reforma systemu edukacji, na mocy której szkoły podstawowe przekształcono w 6 - klasowe. Po jej ukończeniu uczniowie kontynuują naukę w gimnazjum. Od tego roku nasi wychowankowie będą z nami o dwa lata krócej, co wcale nie napawa nas pedagogów optymizmem - jak rodzice przyzwyczajamy się bowiem do naszych wychowanków. Ten przełomowy rok to 45 pracujących pedagogów oraz ponad 500 uczniów w 22 oddziałach.

Wbrew obawom całego świata ludzkość naszej planety, a tym samym my - pracownicy i

uczniowie Szkoły Podstawowej nr 3 bezpiecznie i spokojnie weszliśmy w XXI wiek. Wzorem lat ubiegłych uczniowie nasi walczą o najwyższe laury nie tylko w dziedzinie nauki ale także konkursach, zawodach sportowych, akcjach charytatywnych. Organizowane są liczne szkolne uroczystości. Duży nacisk kładą nauczyciele na obchody świąt integrujących rodzinę. Zwyczajowo jest to Dzień Matki, Babci i Dziadka czy najbardziej lubiane - Święto Bożego Narodzenia i związane z nimi Mikołajki. Uroczysta Wigilijka, Jasełka, świąteczny wystrój szkoły, wzajemne życzenia, które uczą, iż rodzina jest podstawą każdego społeczeństwa.

Wejście Polski w maju 2004r. do Unii Europejskiej owocuje szeroką gamą działań mających przybliżyć uczniom zasady i cele działania tej organizacji. Początkowo w formie pogadarek, gazetek szkolnych, plakatów, albumów a z czasem przechodzą w szersze spektrum działań. W maju 2002r. działania te zaprezentowano w formie wystawy na terenie szkolnej biblioteki pod hasłem „Tarnowskie Góry wśród miast Europy, Polska wśród krajów Europy”. Oprócz prezentacji własnego miasta, uczniowie przekazali wernisażowej publiczności również krótkie informacje o wybranych państwach europejskich.

Wraz z kolejnymi latami szkolne kroniki pęcznieją od wycinków z prasy o osiągnięciach uczniów naszej szkoły. Poziom nauczania sukcesywnie się podnosi. Swoje kwalifikacje podnoszą również nauczyciele. W 2001r., dyrektor naszej placówki p. Teresa Murzyn jako jedna z pierwszych 3 nauczycieli (a zarazem dyrektorów) w Tarnowskich Górach, otrzymała stopień nauczyciela dyplomowanego nadany przez Komisję Kwalifikacyjną powołaną przez śląskiego Kuratora Oświaty, według nowej zasady stopni nauczycielskich (stażysta, kontraktowy, mianowany, dyplomowany, profesor oświaty). W 2008 roku stopień taki posiada już 26 nauczycieli naszej szkoły, co jest wielką zasługą dyrektora p. Teresy Murzyn, która niezmiennie zachęcała nas i mobilizowała do podnoszenia kwalifikacji.

Chociaż w porównaniu do lat sześćdziesiątych maleje liczba dzieci, szkoła stara się zapewnić im jak najlepsze warunki nauki. Większość pomieszczeń to wzorowo urządzone i wyposażone pracownie, w tym do nauczania zintegrowanego.

Podążając za rozwojem technologii informacyjnej dnia 6 grudnia 2002r. dzięki staraniom dyrektor Teresy Murzyn, rodziców uczniów oraz wszystkich pracowników szkoły, zostaje otwarta pracownia komputerowa z prawdziwego zdarzenia. Przedsięwzięcie to wiązało się nie tylko z zakupem sprzętu ale również remontu pomieszczenia na III piętrze, które zostało przeznaczone na pracownię komputerową. Potrzebne środki finansowe uzyskano z szeroko zakrojonych akcji: Festynu Radości, składek uczniów, sprzedaży tzw. cegiełek oraz darowizny samego sprzętu. Pracownię przekazano uczniom jako prezent mikołajkowy. Od tej pory wszyscy nasi wychowankowie bez względu na to czy mają w domu komputer własny czy nie, mogą poznawać w ramach przedmiotu informatyka, zasady pracy z tą wspaniałą maszyną.

Kolejne lata to dalsza niestrudzona praca nad podnoszeniem poziomu nauki i pracy. W latach 2004/2005 szkoła uczestniczy w ogólnopolskiej akcji „Szkoła z klasą”. Działania naszej placówki rozpatrywane w kategoriach: szkoła dobrze uczy każdego ucznia, ocenia sprawiedliwie, uczy myśleć i rozumieć świat, rozwija społecznie, pomaga uwierzyć w siebie, przygotowuje do przyszłości, pozwalają nam uzyskać, podpisany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej - Aleksandra Kwaśniewskiego certyfikat, iż „Trójka”

z Tarnowskich Gór jest „Szkoła z klasą”. W ramach projektu unijnego „Uczymy się nie dla szkoły lecz dla życia” współfinansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego, tworzymy liczne kółka pozwalające rozwijać zainteresowania dzieci: turystyczne, czytelnicze, przyrodnicze, historyczne, artystyczne.

Pierwsze lata XXI wieku oprócz dumy i radości z systematycznego rozwoju szkoły, przynoszą nam jednak i smutek. Wraz z końcem roku szkolnego 2006/2007 odchodzi na emeryturę długoletni i zasłużony pracownik szkoły a zarazem jej dyrektor p. Teresa Murzyn. To jej właśnie zawdzięczamy tak liczne osiągnięcia. Początkowo jako nauczyciel „maluchów” od 1977 roku wpajała dzieciom podstawy nauki. W 1986r. została dyrektorem. Jej wiedza, wiara we własnych pracowników, ciepło i zrozumienie dla dzieci i kadry nauczycielskiej, mobilizowało wszystkich do efektywnej pracy. Pomocna kiedy tego potrzebowaliśmy, mobilizująca, kiedy nie do końca wierzyliśmy we własne siły, przez 21 lat pełniła funkcję „sternika”. 21 lat to rzadkość, ale to jednocześnie dowód na posiadanie pełnej fachowości i tego co nazywamy „ludzkim podejściem”, a czego tak bardzo potrzebujemy. Razem z dyrektorem Teresą Murzyn przeszła na emeryturę, kochana przez nauczycieli i wszystkich uczniów wicedyrektor p. Jadwiga Karwot.

Od roku szkolnego 2007/2008 nowe kierownictwo: dyrektor Ludomira Pyka i wicedyrektor Mirosława Waleczko obok nowatorskich wizji szkoły XXI wieku, kontynuują długoletnie szczytne tradycje Szkoły Podstawowej nr 3.